

Gulyás Imre

Hallgat a telefon

Sparhert mellett szunyókál,
a kaput bezárta rég,
telefonhívásra vár,
de néma a készülék.

Nem ment tán templomba sem -
neki szokatlan e gond,
hogy nyolcvankétévesen
megélte a telefont,

és most mindenki nyugodt,
az ajtót rá nem nyitnák.
Öreg estig hallgat ott,
kézbe veszi a szikrát.

Megérkezés

Varjúként feketéllő vén kapu tárja lecsüngő,
Fáradt szárnyait, édesanyám jó szíve kalimpál.
Magvadzó hagymát, kaprot, répát odahagyva
A kert mélyéről fut, már az egyszéri hangra,
Mintha e perc várásában telt volna az élet,
Mintha a szálló léptekben gyermekmaga ringna,
Míg a fakó szoknyán víg táncot járnak a fények,
Szinte csokorban a három hízelgő unokával.
„Végre!” A könnyek alól most még nem hallani többet,
Némán dolgoznak – súlyos szemhéjremegéssel –
A test titkos adói, jeleznek a vállnak a vállak.
„Itt vagytok... Kedves, jó gyermekeim... de sokára!...”
S göngyöli tíz ujjal, dédelgeti szóval ... övéit.